

Even valt het gesprek stil tijdens het voorgerecht.

Eten en mooie verhalen in De Wijzer

OPEN TAFEL BRENGT OUDEREN BIJ ELKAAR

door Stephan Edgar

BUSSUM - De Wijzer, het is inmiddels onder veel Bussumers een begrip. Voor steeds meer senioren is een bezoek aan het centrum aan de Landstraat vaste prik op de woensdagavond. Het concept is eigenlijk simpel: je brengt gezellig de avond door met generatiegenoten en al herinneringen ophalend krijg je drie gangen voorgeschoteld. Dat levert niet alleen mooie verhalen op, maar brengt de vaak alleen wonende ouderen ook dicht bij elkaar. En dat is nou juist de bedoeling van dit nu vijf jaar bestaande initiatief van Versa Welzijn. Al komen sommige gasten ook vanwege praktische redenen: "Het scheelt weer een dag koken."

Ondanks het warme lenteweer begint de avond al vroeg. Terwijl enkele deuren verderop bij 't Raed-

'We kijken uit naar de woensdagavond'

thuis nog volop in het zonnetje wordt geborreld, is in Wijzer het voorgerecht al opgediend aan de gasten. Voor een kort ogenblik is het stil in de ruimte en overheerst het hoge geluid van de rinkelende lepels tegen de soepkommen. Maar dan gaan de gesprekken weer in volle vaart verder. Meestal gaan die over koetjes en kalfjes, vertelt een tafelman, meneer Burgdorffer. Gekscherend noemt hij het wel

eens de kleinere variant van Man bijt Hond. Met als enige verschil dat de mensen hier altijd opgewekt zijn. "Wij kijken echt uit naar de woensdagavond. Sommige mensen zijn namelijk doordat je ze week in week uit spreekt, echt vrienden geworden. Het is bijzonder dat je dat op mijn leeftijd nog meemaakt."

Vaak wordt er echter ook indringend gepraat over de grote dingen des levens: de liefde en de dood. De meesten aan tafel hebben op beide gebieden een waslijst aan ervaring en dus valt er veel te vertellen. Zo gaat de aandacht al snel uit naar meneer Luxemburg, die ten tijde van de Tweede Wereldoorlog nog heeft gevochten tegen de Japanners. Hij valt meteen met de deur in huis. "Een goede Jap is een dode Jap", zo poneert hij stellig op tafel. Hij vertelt dat hij in zijn jonge jaren werd opgeroepen voor militaire dienst en bij de marine kwam te werken. In zijn eerste nacht op volle zee werden er al meteen drie bommen op hen afgevuurd. Met als gevolg meerdere doden. "Nou, je kunt je wel voorstellen dat de toon vanaf toen was gezet", grinnikt hij. Enkel lachen hardop. Waarschijnlijk hebben de meesten dit verhaal de afgelopen jaren al meerdere malen gehoord, maar dat doet aan zijn vertelkunsten niets af. Gedreven vertelt hij verder. Dat hij op een gegeven moment malaria kreeg en daardoor aan de kant moest blijven. En je gelooft het of niet, precies in de periode dat hij in het ziekenhuis lag werd zijn schip getorpedeerd. Niemand overleefde het. "Volgens mij had ik toen drie engeltjes op

mijn schouder. Het is te bizar voor woorden hoeveel geluk ik daarmee heb gehad", beseft hij maar al te goed.

Hij wordt even onderbroken, want er wordt afgeruimd door drie vriendelijk ogende dames. Het zijn de vrijwilligers die dit allemaal mogelijk maken. Zowel het koken, de administratie als de goede sfeer nemen ze professioneel voor hun rekening. "We merken dat het steeds drukker wordt, ook vanavond is het weer volle bak", aldus Janny Borger, een van hen. "Aanvankelijk was het idee om een wekelijks wisselende samenstelling van gasten te hebben. Maar dat was niet haalbaar, er bleken steeds zo'n beetje dezelfde mensen terug te keren. En als je nu kijkt, is dat misschien maar beter ook. Zo leren ze elkaar tenminste echt kennen." En dat is waar. Er heerst namelijk een huiselijke sfeer en als je hier even bent kun je je voorstellen dat mensen zich hier op hun gemak gaan voelen. Alsof je na een lange werkdag thuiskomt en je vrouw stoofvlees voor je heeft gemaakt. Met je favoriete saus, nou, dan weet je het wel. Meneer Luxemburg ziet echter heel andere voordelen in dit concept. "Wij hadden aan boord vroeger altijd een kok in dienst", vervolgt hij zijn overzeese avonturen. "En dat was maar goed ook, want ik had een hekel aan koken. Nog steeds trouwens."

Weer een moment waarin de stemmen langzaam tot zwijgen overgaan. Het laatste gerecht staat inmiddels op het punt om verorberd te worden. Niemand weet precies

wat het is, maar het lijkt op een ietwat vreemde combinatie tussen kwark en pudding. Enfin, na het toetje komt men te spreken over een onderwerp wat ons allemaal aangaat, het uiterlijk van ons dorp. Het is meneer Wierman die zijn beklag doet over van alles en nog wat. Natuurlijk krijgt het gemeentehuis aan de overkant van de straat er even stevig van langs. "Dat ziet er toch niet uit, man!", roept hij. Maar er is hem ook iets anders opgeval-

'Je leert elkaar hier echt kennen'

len. Namelijk dat de gevels van de huizen steeds simpeler en daardoor lelijker worden. En hij kan het weten, want in zijn werkzame leven was hij huisschilder. "Hij was een geduchte concurrent van Rembrandt", schreeuwt meneer Luxemburg door de zaal.

De rustigste persoon aan tafel, meneer Burgdorffer, had gelijk. De meeste gesprekken gaan inderdaad over koetjes en kalfjes. Maar wat maakt het eigenlijk uit. Iedereen geniet van het eten en, nog veel belangrijker, iedereen lijkt zich prima te vermaken. De net genoemde verhalen zijn maar een kleine greep uit het brede repertoire van de gasten. Veel mensen vertellen hier hun levensverhaal. En nog meer mensen herkennen zich in die verhalen. En wat is er nu eigenlijk mooier dan gezeten aan de dis met vrienden te kunnen praten over de meest betekenisvolle ervaringen in je leven?